

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13189/2022
28.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Бранка Станића, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Илија Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство финансија, Пореска управа, Регионални центар Нови Сад, Филијала Суботица, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Суботици, ради утврђења и брисања хипотеке, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/21 од 31.03.2022. године, у седници одржаној 28.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/21 од 31.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/21 од 31.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 1353/2019 од 15.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди неоснованим упис заложног права – законске хипотеке ради обезбеђења наплате доспеле пореске обавезе у износу од 7.286.176,58 динара у поступку према дужнику „Млин Кањижа“ ДОО Кањижа, по решењу Министарства финансија – Пореска управа, Филијала Суботица број: 316-433-4294/2012-30-131-1 од 27.08.2012. године, а у корист тужене и то на породичној стамбеној згради број 1 у габариту 71 м2 и помоћној згради 2 у габариту 26 м2, изграђеним на кат.парцели број .., уписаној у лист непокретности број .. КО ... и да се обавезе тужена да тужиоцу изда брисовну дозволу којом ће на наведеној непокретности дозволити брисање заложног права – законске хипотеке у износу од 7.286.176,58 динара извршене у корист тужене, што ће у противном заменити ова пресуда, те је одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужена да му накнади парничне трошкове. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/21 од 31.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и потврђена наведена првостепена

пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је утврђење да је неосновано уписано заложно право - законска хипотека ради обезбеђења наплате доспеле пореске обавезе у поступку према пореском дужнику „Млин Кањижа“ ДОО Кањижа, као и дозвола брисања ове хипотеке. О овом захтеву тужиоца нижестепени судови су одлучили применом материјалног права из чланова 60, 61. и 63. Закона о државном премеру и катастру, полазећи од утврђења да је предметна непокретност у моменту уписа заложног права била уписана као власништво пореског дужника „Млин Кањижа“ ДОО Кањижа и да је упис извршен 2012. године на основу правноснажних решења Пореске управе и РГЗ СКН Суботица, у моменту када је на овој непокретности било уписаној право својине пореског обвезника, док је право својине тужиоца уписано тек 2019. године.

У конкретном случају тужилац не указује на постојање другачијих одлука у бтно сличној чињенично-правној ситуацији, а правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од изведених доказа и на основу њих утврђеног чињеничног стања, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и брисања хипотеке поднета је 27.12.2019. године и у њој је означена вредност предмета спора од 5.000,00 динара, коју је прихватио и првостепени суд.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби очигледно не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије,

то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**